

Adventni SVET JE NAŠA NJIVA Pregled

I ŠABATNI GLASNIK

„Ovde je postojanost svetih, ovde su oni koji drže zapovesti Božje i veru Isusovu.” Otk. 14:12.

IZD. 74, BR. 51.

BETL KRIK, MIČ., DECEMBAR 21, 1897.

CEO BR., 2251.

ALONZO T. JONES

HRISTOVA REČ JOVANU KRSTITELJU

Jovan Krstitelj je poslao dva svoja učenika da pitaju Isusa, „Jesi li ti onaj koji treba doći ili da čekamo drugog?”

Jovan je objavio dolazak Mesije. Pozvao je narod da čeka ovog Dolazećeg. Rekao je narodu da u tog Dolazećeg, treba da veruje za oprostaj svojih greha.

Pošto je sada u zatvoru i isključen je od ličnog posmatranja Isusa i njegovog dela, i očekujući da bude pogubljen bilo koji dan, želeo je da ima od Isusa uverenje da je on zaista onaj kojeg je objavio. Jovan je želeo dokaz na osnovu kojeg bi mogao, sa punim uverenjem, proći čak i unutar vrata smrti, da je Isus bio zaista Mesija, obećani Spasitelj ljudi.

Isus nije oklevao. Dao je odmah, baš „u taj isti čas,” željene dokaze. „U taj isti čas ozdravio je mnoge od njihovih slabosti i muka, i od zlih duhova, a mnogima koji su bili slepi podario je vid. Odgovarajući im, Isus je rekao: 'Idite i javite Jovanu šta ste videli i čuli: da slepi gledaju, hromi hodaju, gubavi su očišćeni, gluvi čuju, mrtvi su podignuti, siromašnima se propoveda jevanđelje.'”

Svi ti su dati Jovanu kao uverenje o Isusovom Mesijanstvu. Dati su kao dokazi na osnovu kojih čovek može sigurno položiti svoju veru za spasenje preko Isusa. Dati su kao uverenja da on koji je propovedao spasenje preko njega, nije propovedao uzalud. I oni su baš svi jednako dobri za ove svrhe danas kao što su bili na dan kada su dati.

Jedan od ovih dokaza o njegovom Mesijanstvu je bio, i jeste, da „se siromašnima propoveda jevanđelje.” I zapazite vezu i spoj u kojima ova činjenica stoji: „Slepi gledaju, hromi hodaju, gubavi su očišćeni, gluvi čuju, mrtvi su podignuti.” Svi ti se smatraju da su velika čuda. Ipak u direktnoj povezanosti sa svim ovim velikim čudima, i bez bilo kakvog predloga ili znaka razlikovanja u svom karakteru od drugih, stoji izjava o činjenici da „se siromašnima propoveda jevanđelje.” Ovo pokazuje da je pozitivno, pravilno propovedanje jevanđelja siromašnima ništa manje čudo, nego što su sve druge stvari navedene od Hrista u vezi sa ovim.

To pokazuje da je ista sila neophodna da se propoveda jevanđelje siromašnima koja je neophodna da se učini da slepi vide, hromi da hodaju, gluvi da čuju, da se očiste gubavi, ili da se podignu mrtvi. Ovo je dovoljno jasno iz drugih pisama, na primer, ono gde kaže da je jevanđelje Božja sila; ali na ovom mestu stavljeno je u tako direktnu povezanost sa drugim da ne postoji mogućnost da se pogreši.

Ipak takvo nije gledište o jevanđelju, koje je sada opšte prihvaćeno, čak i od onih koji ispovedaju da veruju i objavljuju jevanđelje. Danas bilo kakva manifestacija sile koja bi učinila da slepi vide, hromi da hodaju, gluvi da čuju, da se očiste gubavi, ili podignu mrtvi, u nju bi se gledalo širom otvorenih očiju u čudu, dok bi se propovedanje jevanđelja, baš siromašnima, računalo kao veoma uobičajena stvar.

Zašto je tako? Da li zato što su ljudi postali toliko naviknuti na propovedanje jevanđelja da je to postalo otrcano? ili je to zato što onom koji prolazi za propovedanje jevanđelja toliko nedostaje suštinska sila jevanđelja da ne može privući ozbiljnu pažnju?—Očigledno je drugo, zato što jevanđelje, propovedano sa suštinskom silom koja mu pripada, nikada neće postati otrcano; neće ništa više izgubiti svoju silu da privlači pažnju nego što bi izvođenje bilo kog drugog čuda ovde spomenutog.

To je pokazano u Isusovom propovedanju. Ono nije bilo sa pokazivanjem rečitosti niti govorništva, nije bilo sa nikakvim trikovima ili primamljivim rečima čovekove mudrosti; ono je bilo samo jasna i jednostavna izjava istine. Ipak mnoštvo je bilo „zapanjeno njegovom doktrinom” ništa manje nego njegovim drugim čudima. Bilo je tako, takođe, u propovedanju Petra, Jovana, Filipa, Stefana, i Pavla. Njihova reč je bila „sa silom;” i oni koji su „zadivljeni” čuli, bili su „zapanjeni”, i bili su „probodeni u srcu.”

Neka jevanđelje bude propovedano ponovo sa svojom običnom jednostavnošću i silom, i primiće pažnju i imaće efekat koji je imalo u običnim vremenima. I kada jevanđelje bude poštovano zbog onog što stvarno jeste—Božja sila; kada bude propovedano kao Božja sila i sa Božjom silom,—to jest, kada je propovedano siromašnima; kada delovanje jevanđelja bude stvarno gledano kao delovanje čudesne sile,—biće pronađeno još jednom da ne samo da će

privući i uticati na ljude kao što je u onim danima, već će takođe biti viđeno kako ga prati manifestacija iste sile u otvaranju očiju slepima, čineći da gluvi čuju, hromi da hodaju, da čisti gubave, i da podiže mrtve.

Ipak da se tako propoveda jevanđelje jeste propovedati ga samo sa Svetim Duhom poslatim dole sa neba. Jer je Isus rekao, i tako mora reći svako ko bi da propoveda pravo jevanđelje, „Duh Gospodnji je na meni, jer me je pomazao da propovedam jevanđelje siromašnima.”

Propovedati jevanđelje siromašnima je vrhovni test njegove čudesne sile, zato što je pomazanje od Svetog Duha suštinsko za propovedanje jevanđelja siromašnima.

Jevandeoska poruka je sada za puteve i ograde, za gradske ulice i trgove, za „siromašne, i sakate, i hrome, i slepe.” Krštenje Svetim Duhom je suštinsko za propovedanje jevanđelja ovima. Prema tome, „Kao što je mene poslao moj Otac, tako i ja šaljem vas.... Primate Sveti Duh.”